

หลักฐานเกี่ยวกับธรรมกาย

สาเหตุหนึ่งที่ไม่รู้พากันวิพากษ์วิจารณ์กันไปต่างๆ นานา นั้น ก็เพราะว่าก่อนหน้าหลวงพ่อดปากน้ำค้นพบวิชชาธรรมกายของพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั้น การสอนเจริญภาวนา วิชาธรรมกายได้สูญหายไปนานเกือบ ๒,๐๐๐ ปี ส่วนร่องรอยที่มีปรากฏอยู่ในบางที่บางแห่งนั้น ก็ยังไม่มีผู้ค้นพบหรือที่พบแล้วก็ไม่เข้าใจว่า “ธรรมกาย” นั้นคืออะไร จะเข้าถึงได้หรือไม่อย่างไร

คำว่า “ธรรมกาย” ในพระไตรปิฎกนั้น มีอยู่ทั้งหมด ๔ แห่ง คือในพระสูตรที่ขนิทาย ปาฏิกวรรค ความว่า

ตถาคตสส เหตุ วาเสฏฺฐ อธิวจนํ **ธมฺมกาโย** อิติปิ
พฺรหฺมกาโย อิติปิ ธมฺมกุโธ อิติปิ พฺรหฺมกุโธ อิติปิฯ

(ดูก่อน วาเสฏฐะ คำว่าธรรมกายก็ดี พรหมกายก็ดี
ธรรมกุติก็ดี พรหมกุติก็ดี นี่แหละเป็นชื่อของเราตถาคต)

ครั้งที่ ๒ อยู่ในขุททกนิกาย อปทาน ความว่า
ธมฺมกายญจ ทีเปนตํ เกวลํ รตนากํ วิโกเปตุนํ
สกุโณติ โก ทิสฺวา นปฺปสึทติฯ

(ชนทั้งหลายไม่สามารถกำจัดพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระ-
องค์ใด ผู้ทรงแสดงธรรมกายและผู้เป็นบ่อเกิดแห่งพระรัตน-
ตรัยอย่างเดียวได้ ใครเล่าเห็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์
นั้นแล้วจะไม่เลื่อมใส)

ครั้งที่ ๓ อยู่ในขุททกนิกาย อปทาน มีความว่า
ภวนฺติ ปจฺเจกชินา สยมญฺ มหนต ธมฺมา พุทฺธธมฺมกาเย
(พระปัจเจกพุทธเจ้าทั้งหลาย ผู้สยมญ เป็นผู้มีธรรมใหญ่ มี
ธรรมกายมาก)

ครั้งที่ ๔ อยู่ในขุททกนิกาย อปทาน เช่นเดียวกัน
ลํวทุธิโตยํ สุกต รุปกาโย มยา ตว อานนฺทโย **ธมฺมกาโย**

มม ลัทธิโต ตยาฯ

(ข้าแต่พระสุดเจ้า รูปกายของพระองค์นั้นอันหอมฉุน
ยังให้เติบโตแล้ว แต่พระธรรมกายอันน่ารื่นรมย์ของหอม-
ฉุน พระองค์ให้เติบโตแล้ว)

หลักฐานเกี่ยวกับธรรมกายยังมีอยู่ในคัมภีร์อื่นๆ อีก เช่น
ในคัมภีร์อรรถกถา คัมภีร์วิสุทธิมรรค และคัมภีร์มิลินทปัญหา
นอกจากนั้นในคัมภีร์ฝ่ายมหายานยังมีเรื่องราวเกี่ยวกับธรรม-
กายอยู่มากยิ่งกว่าในคัมภีร์ฝ่ายเถรวาท และที่น่าทึ่งก็คือใน
คัมภีร์เหล่านั้นมีอยู่หลายตอนที่กล่าวตรงกันกับการค้นพบของ
หลวงพ่อดอกปากน้ำ เช่น ในคัมภีร์ศรีมาลาเทวีสีหนาทสูตร
ตอนหนึ่งกล่าวว่า **“ธรรมกายนั้นย่อมเที่ยงแท้แน่นอนที่สุด เป็น
สุขล้วนๆ เป็นตัวตนคือเป็นอัตตาที่แท้จริง บริสุทธิ์ที่สุด ผู้
ใดได้เห็นธรรมกายของตถาคตในลักษณะนี้แล้ว ย่อมถือว่า
เห็นญก”**

ผู้ที่มีใจเป็นกลางปราศจากอคติ หรือผู้ที่ไม่มากไปด้วย
ทิฏฐิแล้ว ย่อมรู้สึกถึงในผลการปฏิบัติธรรมของหลวงพ่อดอก
ปากน้ำที่สามารถค้นพบวิชาธรรมกายซึ่งสาบสูญไปช้านานนั้น
กลับมาเปิดเผยแก่มวลมนุษยชาติได้อีกครั้งหนึ่ง

เมื่อมีหลักฐานในพระไตรปิฎกและในคัมภีร์ต่างๆ ยืนยัน
แล้ว ข้อวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับวิชาธรรมกายก็ยังไม่หมด

แต่ได้เปลี่ยนรูปแบบไปในแง่มุมอื่นๆ จนถึงปัจจุบันนี้ก็มีเช่น นักวิชาการบางท่านสงสัยว่า ธรรมกายซึ่งหลวงพ่อดำน้ำ กล่าวว่าเป็นนิจจัง สุขัง อตตะตา นั้น ชัดกับหลัก อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ในพระพุทธศาสนาหรือไม่ ฯลฯ สิ่งเหล่านี้อาจทำให้ บางท่านเกิดความไม่แน่ใจว่า วิชชาธรรมกายนั้นดีจริงหรือไม่ ถูกต้องตามหลักธรรมในพระพุทธศาสนาหรือไม่อย่างไร

มีข้อที่น่าคิดอยู่ประการหนึ่งคือ หลวงพ่อดำน้ำ ท่านมีความเชื่อมั่นและยืนยันในความเป็นจริงในสิ่งที่ท่าน ได้ค้นพบคือวิชชาธรรมกายมาโดยตลอด ทั้งๆ ที่ในช่วงแรก นั้น หลักฐานในภาคปริยัติก็หาได้ยากเต็มทน กว่าจะมาค้น พบคำว่า ธรรมกาย ในที่หลายแห่งทั้งในพระไตรปิฎกและ คัมภีร์ต่างๆ นั้น ส่วนมากก็เพิ่งมาค้นพบภายหลังจากที่ท่าน มรณภาพไปแล้ว แต่เมื่อพิจารณาถึงคำสอนของท่านในเรื่อง ธรรมกายแล้ว ก็เป็นคำสอนที่มุ่งตรงต่อหนทางพระนิพพาน ทุกประการ ทุกถ้อยกระบวนความนั้นส่องทางปฏิบัติตาม หลักคำสอนในพระพุทธศาสนาอย่างชัดเจนครบถ้วนทุกประ-
การ

การอธิบายขยายความหลักธรรมทั้งหลายในพระพุทธ- ศาสนานั้นก็เช่นเดียวกัน นอกจากหลวงพ่อดำน้ำไม่เคยละเลย พระพุทธวจนะแล้ว ท่านยังแจ่มแจ้งให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจ

และซาบซึ้งในข้อธรรมเหล่านั้นได้อย่างแจ่มแจ้ง น้ำเสียง
ขณะแสดงธรรมของท่านนั้น บ่งบอกถึงความตระหนักซึ่งใน
คุณแห่งพระธรรม ผู้ที่ได้ยินได้ฟังย่อมสัมผัสได้ถึงกระแสแห่ง
ความเมตตากรุณาต่อผู้ที่มาปฏิบัติธรรมฟังธรรมจากท่าน เป็น
ทั้งถ้อยคำที่กระตุ้นให้เกิดกำลังใจในการปฏิบัติธรรม และป้อง
ปรามผู้ที่กำลังประพฤติดิพลักธรรมไปในเวลาเดียวกัน